

„Siis on sedda toito siin küllatse sada. Miino nabit, küllakohtomehbel on üks wilja-küün, kus ni paljo liri fees, et neid forma kauwa wõiks püda.“ Hints pallus teed jnhhatada ja lissas jure: üired on miino kõige kallim roog! „Tõeste,“ ütles Reinowadder — „teie peate ni maitsewad wõeraspeo toito leidma, et oina ello-aenal sedda õhto-sõli enam ei sa uñus-tama.“ Kas ustus kelmi jutto ja läks temaga selisõis iire-pügile. Küüni seinä al olli üks auk, mis Reino-wadder miñewal õsel krapinud, kui ühhe kaña olli warrastanud. Kohtomehhe poeg Mart olli wargä ulse üllesleidnud ja õhtul augo ette lingo teinud, mis, kui warras taggasi tulleks, tedda piddi lõksutama. Reinowadder näggi õhbelikko ja mõistis kohhe luggu ärra, sellepärrast ütles ta kassile: „Armas täddipoeg, puggege siit seinä alt august sisse; ma walwan senni augo ees et leddagi waenlast seie ei tulle; kui kõht täis saab, siis tulge jälle taggasi. Täñna õhto teine teisest meie ei tohhi lahkuda, sest omne warra lähme aegsaate teele, ja lühhendame maggusa juttuga käiki.“ Hints küssis arglaste: arwate, et mul wigga ei sa kui august sisse poen? Rebbane kostis: „Kui nisugune arglüks ollete, et auko kardate, siis lähme en-nemine koeo taggasi; küllab mo wañamoor murretseb teile laua peale, mis kätte juhtub. Agga kuulge, kudda üired küünis willistawad!“ Kas äbbenes reb-base pillkamist, kargas korräga seinä alla auko, ja langes lingo kinni. — Hints, kes õhbelikko kaela

ümber tundis, wüdis kohkudes toggasi tulla, agga se labbi tõmbas silmuse weel kõiwemast kinni. Sures äddas rappelrades, üidis ta Reinowadderit appi, kes augo ees kulades kassil willetsuse ülle wägga rõemus olli. Tema küssis: „Hints, kudda kohtomehhe nuum-üired teil maitsewad? Arge söge ülleliga, muido ei pease laia kõhbuga kirtsast august enom taggasi. Saaks Mart agga sõnumid, et teie küünis wõerõil ollete, ta tooks teile kohhe soola wäggewa roa kõrwa. Miks teie sõmolaual nõnda laulate? Ei se olle ial õige luggu. Wõitõin waña Kriimsilma-issanda teile feltõ-mehhels sata, siis tassussin korräga kõik wañad wõl-las ärra.“ — Sedda räkides puikas ta minema, tee peal nõu piddades, mis uut koerustikko jälle soetada. Ta teadis et hant koddõ ei olnud ja tõttas sellepär-rast hundi-wañamorile wõerõ; eßiteks lotis ta naise käest kuulda sada, mis süüd Kriimsilma-issand tema peale kuñinga ette olli tõstnud, ja teisels sowis ta hundi-eñandaga endist sõbrust uendada. — Reino-wadder astus „Pühajürri-kutsika“ tuppä, agga em-mandat ei olnud koddõ. „Terre õhtust wõerad-lapsed!“ ütles ta hundi poegadele: „paljo terwisõid eidele miino poolt; mõttelgo ta meie nore põlwe peale!“ Nõnda räkides nõtutas ta jalga tõstes ulse-wita ja läks siis oina teed.

Teisel õmikul kui päwa terra akkas koitma, tulli Kriimsilm-eñand taggasi, küssis laste käest, kas led-dagi käis miino järrel kuulamas? Lapsed wastasõ: